Ч. 51. Субота 19 (6) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна.— З парляментарних комісий.— Коло польске. — Болгария а Туреччина.

В дальшій дискусиї над предложенем закона против пияньства промавляв на вчерашнім засіданю палати послів п. Пабст, християньсько-суспільник против предложеня, котре після єго гадки не увзглядняє відмінних відносин в поодиноких краях. Заявив ся за відосланєм предложеня назад до комісиї.

П. Адлер каже, що социялісти все готові підпирати всякі способи поборюваня алькоголізму, але предложений закон єсть злий. На карні приписи предложеня бесїдник не годить ся, бо пияньство єсть недугою, яку треба лїчити, а не можна карати за него. З тої причини сторонництво бесїдника єсть за відосланєм предложеня ще раз до комісиї. По промові ще кількох бесїдників в подібнім напрямі, ухвалено відослати предложенє до комісиї социяльно-полїтичної.

Відтак приступила палата до дальшої точки дневного порядку нарад, іменно до внесеня п. Віттека в справі виданя загального закона о льокальних зелїзницях. По промовах внескодавця і пос. Куранди наради перервано.

Пос. Страньский домагав ся відосланя предложеня о службовій прагматицї до комісиї служби державної. Президент відповів, що буде старати ся о скоре відданє під наради тої справи, тим більше, що ведуть ся переговори, щоби позволено відослати ту справу без першого читаня до комісиї.

На тім засїданє закінчено. Слїдуюче нинї рано.

Комисия промислова відбула засїданє під проводом пос. Ствертнї. Раджено над законом о похатництві. Перші два параґрафи принято без зміни після правительственного предложеня. § 3 з тою зміною, що концесию на похатництво може одержати лиш той, хто мешкає бодай три літа в дотичній місцевости. Пос. Ґабель зголосив внесенє меншости, аби той час скоротити на 1 рік. Відтак наради перервано.

Комисия прасова радила передвчера над §§ 43—45 проекту прасового закона, управильнюючими поступованє при справах зі сконфіскованими друками.

Референт др. Скедль запропонував далеко ідучі поправки в тих параґрафах. Він вимагав, щоби до судового поступованя потягнено також накладців або видавців друкованого письма, бо в рахубу входять важні для них матеріяльні і правні моменти; тому повинні они являти ся яко сторони в I-ій і II-ій інстанциї.

Референт Скедль запроєктував відтак численні обмеженя обєктивного поступованя, а м. и. 3-місячне передавненє обєктивного поступованя в деяких случаях, дальше додане нового параґрафу на те, щоби спинити дотеперішну судову практику, після якої конфіската остає, хочби видано субєктивно увільнюючий присуд. Референт предложив подрібний внесок в тій справі, коли конфіската має тратити свою силу.

Ті внесеня принято одноголосно.

На вчерашнім засїданю тої комісиї принято § 46 прасового закона що-до оголошеня вироку, засуджуючого друкові письма. Той параґраф робить ріжницю між друками периодичними і неперидичними. Що до неперидичних, оповіщенє засуду має відбути ся на кошт засудженого в однїй а найбільше в трех часописях, які означить суд. Засуд в справі периодичного друку має бути також оповіщений в тій часописи на першій стороні і в пер-

---

13)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Схована в куті стоїть мала церковця, а поза нею єсть кладовище; оно невелике, бо лиш кільканайцять кроків вздовж і впоперек, а однак кілько жертв лягло тут на вічний спочинок і як страшні муки они притерпіли, заким тут спочили! Мимо волї переносимо ся гадками в ті пишні сьвітлицї, в котрих Англія переховує портрети своїх найбільших синів і дочок. Там споглядають німо із стін ті, по котрих гробах тут ходимо: Земерзет, Стеффорд, Іванна Ґре (Grey), Анна Болїн (Boleyn) і всї инші. Поважні мужчини з твердими чолами, женщини красавицї з біляви волосєм — люди, котрим лиш було жити! Написи подають коротенько імена і титули. Переживаємо ще раз їх житє, видимо, як они ростуть, доходять до найвисшого становища і упадають, аж остаточно їх судьбу розкриває слїдуюче коротеньке реченє: „Відрубали голову на горбі Тавер". Куди не подивити ся, всюди ті самі слова; в тій одностайности, з якою они повтаряють ся, в тім, що они такі короткі, проявляє ся якась нечувана лютість. Майже здає ся, як колиб в тих часах само собою розуміло ся, що так мусить кінчити ся людске житє. Для приміру, яких подій був Тавер сьвідком, наводимо ту слїдуючу історичну подію.

По смерти короля Генриха VIII. став анґлїйским королем єго син Едвард VI., котрому тодї було як-раз десять лїт. Після послїдної волї короля Генриха VIII., на случай, коли би Едвард VI. помер безпотомно, мали стати наслїдницями престола єго сестри Мария і Елисавета. Але на королївскім дворі верховодив тодї гр. Вервік, що дістав був титул князя Нортемберлєнда. Отже той Нортемберлєнд намовив молодого короля, щоби він скасував установлене єго батьком право наслїдства і виключив від него сестру Марию, а установив наслїдницею якусь далеку своячку, Іванну Ґре, котра віддала ся була за Нортемберлєндового пятого сина, льорда Ґїльфорда Дидлї (Dudley). Король підписав був дотичну грамоту, але заким ще єї парлямент ухвалив, король помер на сухоти. Нортемберлєнд затаїв смерть короля перед княгинею Мариєю, а тимчасом проголосив королевою свою невістку, Іванну, котра й стала королевою та була нею девять днїв.

Тимчасом знайшла ся партия, котра станула по стороні княг. Мариї і проголосила єї королевою. Іванна Ґре зложила тодї корону а Мария проголосила ся королевою і в'їхала дня 31 липня 1553 р. торжественно до Льондону. Тут казала она в Таврі відрубати голови кн. Нортемберлєндови і двом єго товаришам а Іванну Ґре всадити до вязницї; але пізнїще казала єї випустити на волю, бо по правдї она була зовсїм невинна, робила лиш то, що їй тесть казав. В лютім 1554 вибухла ворохобня, в котрій брав участь також і батько Іванни, князь Сиффик (Suffolk). Проводирів ворохобнї, між ними й кн. Сиффика зловлено і страчено. В єго процес вмішали також і єго тодї 17-літну доньку Іванну та єї мужа, хоч они зовсїм не брали нїякої участи в ворохобни.

День 12 лютого 1554 став ся зловіщним для Іванни. Їй позволили попращати ся зі своїм мужем, котрий сидів окремо замкнений у вязници, та й він просив єї, що хотів би ще раз з нею побачити ся і попращати ся. Але она казала єму відповісти, що не має відваги перебути ту зворушаючу стрічу з таким спокоєм, як би того потреба, а впрочім і не потреба їм пращати ся, бо небавком будуть сполучені на віки. Коли Дидлїя вивели з Тавра, щоби єго публично перед величезною товпою стратити, стояла она в вікнї своєї вязницї і киваючи рукою пращала ся з ним ніжно. Небавком опісля виділа, як несли єго закровававе тїло без голови і тїшила ся, що він так відважно ішов на смерть.

Тепер прийшла черга на неї. Длятого що она була з королївского роду, не хотїли їй робити тої ганьби, щоби публично тратити — убийники високого роду не забувають, бачите, на то, щоби не віддавати комусь чести навіть, коли єму ніж до горла прикладають — а може й бояли ся, щоби нарід на вид невинно

шім уступі того місця в часописи, де допущено ся каригідного учинку.

Правнича комісия радила над предложенем в справі скороченя судейскої служби приготовної в Галичині, Дальматиї і Побережу.

Справоздавець п. Курилович поручив приняте предложеня. П. Фукс висловив побоване з приводу скороченя часу практики.

Шеф секциї Шавер зазначив, що богато посад судейских в Галичині, Дальматиї і Побережу не можна обсадити з приводу недостачі компетентів. Стан той тим гірший, що судиї у всхідних краях наслідком скількости аґенд більше обтяжені ніж в краях західних. Наслідком скороченя часу практики якість судейского стану не потерпить, бо тілько здібних кандидатів будуть допускати перед упливом 3 років до іспиту, а вимоги при іспиті можна підвисшити. Зате ізза недостачі судиїв иноді пускає ся кандидатів, яких належало би спалити при іспиті, хоч мають 3-літну службу приготовну. Досьвіди, зроблені із скороченєм приготовної служби в 1898 р., були користні, бо якість судиїв взагалі більше залежить від того, які умові і наукові основи має кандидат, ніж від довшого часу практики. Відносини в Дальматиї і Галичині потребують поправи. Кандидати з коротшою приготовною службою будуть також увільнені від наукової домашної задачі. В палаті панів за малими виїмками висловлено погляд, що науковий сляборат домовий не дає хісна. Спостереженя міністерства судівництва потверджують ту думку. Однак нема неминучої лучности між сим законом і усуненєм наукового сляборату домового взагалі.

В дискусиї пп. Офнер і Вальднер поручшили думку, щоби взагалі скасувати домові сляборати при судейскім іспиті, бо они не дали бажаних успіхів. Оба бесїдники зазначили, що треба подумати над скороченєм приготовної служби на 2 роки взагалі, а не тілько в округах, бо здібні кандидати можуть протягом 2 років придбати собі потрібну вправу.

На передвчерашнім засїданю Кола польского презес Ґломбиньский висказав жаль, що фреквенция польских послів на парляментарних засїданях слаба та що деякі посли здержують ся від голосованя, не повідомивши про те презеса. Дальше п. Ґломбиньский спростував чутки, немов би Коло польске виступало против польских міністрів та домагало ся їх зміни. Сплетні ті не мають нїякої реальної основи. Вкінци подав презес Кола до відомости, що на порядку нарад палати послів стоять отсї справи: по італіяньскім факультеті закон про пияньство, льокальні зелїзниці, скороченє часу судейскої практики в Галичині, загальний договір почтовий і служебова прагматика. Справа 182-міліонової позички не прийде вже на чергу перед сьвятами, бо в пятницю сесия буде перервана. Як довгі будуть сьвяточні ферии, не знати.

Після донесень з Константинополя почин до подорожи болгарского короля до столиці Туреччини мала вийти від него самого. Порта відповіла, що его відвідини будуть приняті з найбільшим вдоволенєм, а король буде в Константинополи сердечно повитаний. „Танін" витає радістно сю подію, бо она причинить ся значно до скріпленя турецко-болгарских відносин і буде запорукою для удержаня мира на Балкані; попри те однак сумнїває ся сей дневник, чи ся подорож принесе для Болгариї які материяльні користи і уважає її вислїдом подорожи короля Фердинанда до Петербурга.

В своїх відносинах до Туреччини держить ся Болгария двоякої тактики: з одної сторони явно впевняє її о своїх миролюбивих намірах, з другої сторони бажає позискати для себе заграницю, вказуючи на нібито кроваві переслїдуваня Болгар в Македониї, загрозити Туреччині війною, щоби приневолити її до сповненя своїх офіцияльних домагань. Они дотикають знесеня закона о розбійничих бандах, управильненя границї в дусї болгарских бажань, утвореня синоду при болгарскім екзархатї в Константинополи, продовженє дотеперішного, для Болгариї так користного торговельного договору, управильненя питаня про магометаньских переселенців і т. д.

Крім тих офіцияльних домагань не залишила Болгария нїколи гадки про позисканє Македониї. І хоч міністер Малїнов все заперечує вістям, немов би то Болгария потайки попирала македоньскі заходи, мимо сего всї Болгари від малого до старого думають лише про прилуку трех македоньских вілєтів, а теперішний демократичний кабінет, якого становище є дуже крихке, приневолений співчути з тими забаганками і попирати їх після змоги, щоби міг удержати ся при державній кермі супротив напастий опозиції.

траченої не збунтував ся, отже її не виводили її на публичне місце траченя, на горб перед Тавром а зробили смерть таки в кріпости. Сьмілим кроком і з веселою міною підійшла она до ката і виголосила промову до тих, що її окружали, в котрій сказала, що почуває ся до вини, але не длятого, мов би то она сама мала охоту стати королевою, лиш длятого, що послухала тих, що хотіли зробити її королевою. Відтак помолила ся, дала ся своїм служницям розібрати і поклала свою голову на ковбан. В своїм молитвослові написала она: „Коли моя похибка заслугує на кару, то бодай моя молодість і брак досьвіду повинні були мене оправдати. Бог і потомність будуть для мене прихильнїйші".

Замітне то, що тоті убийники з коронованих родів, котрі в Таврі смерть людем робили, не казали виводити женщин на публичне позорище: були супротив женщин делїкатнїйші. Так згинула в середині кріпости Іванна Ґре, так згинули і Анна Болїн та Катерина Говерд (Howard), жінка короля Генриха VIII., того справдешного опришка в короні. Навіть любимця королевої Єлисавети, ґр. Ессекс, стратили з великої ласки також в Таврі а мала бронзова плита і зелїзні крати довкола неї показують нинї то місце, де его страчено.

Ідемо дальше! Головні будинки, обведені мурами довкола, називають ся: Білий Тавер, Блюді Тавер, Бель Тавер, Бошан Тавер, Векфільд Тавер і т. д. Так званий Бошан Тавер (Beauchamp Tower) містить в собі може ще найбільше безпосередних спомнинів про жертви з тодїшних часів. Тут була вязниця, в котрій замикали тих достойників, що були призначені на смерть або на муки, а стіни її вкриті написями всілякого рода. Імена і знаки видовбані тут глубоко в камени; нещасливі мусїли тут довго, довго довбати в камени, щоби лишити дальшим поколїням память про себе і сьвідоцтво тої муки, якої они тут натерпіли ся. Так находять ся на стінах імена, про котрих істория вже нїчого не знає; лиш місце, на котрім они знаходять ся, каже, що они тут мучили ся. Иньші видовбали тут герби своїх родів, але судьба, яка їм грозила, не позістала без впливу на їх ум. Гадка, що они будуть мусїли згинути з руки ката, не покидала їх, насувала ся їм що хвиля на голову і они видовбуючи герби, довбали в горі замість шолому трунячу голову з вишкіреними зубами, а замість мечів на гербі кости зложені навхрест. Тут і там видко хрести, на котрих перехрестю вироблені серця, з котрих кров тече! Иньші знов видовбували на стінах цїлі реченя із сьвятого письма; з одних промавляє спокій і резиґнация, з других добуває ся послїдний крик розпуки. Там можна побачити ось такі написи: „Моя надія в Христї!" Хто зі сльозами сіє, буде з радостию збирати! або „Лїпше перебувати в домі жалоби, як там, де пирують!" Якийсь Вілєм Тірґель під роком 1541: „Від коли судьба так дала, що мої надії розвіяли ся на всї вітри, хотів би я, щоби часови настав конець, бо моя зірка нїколи менї не сприяла".

Але більше як всї иньші написи зворушає одно одинєсеньке імя. На одній із стін вязниці видко лиш само одно слово „Jane", от і все, що тут нагадує нещасливу Іванну Ґре, котра нерадо і лиш спонукана до того свояками, наложила корону на свою молоду головку. Девять, після иньших одинайцять днів носила той тягар, аж кровожадна Марія здерла їй корону з голови а тоді мусїла злетіти й делїкатна головка. Якраз напротив при самій земли видко ще раз імя „Jane". Бідна, нещаслива людина мусїла була таки добре присїсти, щоби вирити на стіні своє імя. Тепер оно сталось нїби тим відгомоном, що відбиває ся об стіни.

Лишім же Тавер з его сумними і страшними споминами перейдім до Нюґет (Newgate). Справдешного, давного Нюґет вже нема; на его місци станув новий величавий будинок, але мимо того память в Льондонї про старий Нюґет ще не вигасла та й останеть на віки подібно як і Тавру, бо межи одним а другим єсть павіть і якась близша подібність. І тут і там записала ся людска справедливість, сполучена зі зьвірскою лютостию кровавими буквами. Лиш коли в Таврі виступали в ролі катів і терпіли справедливо чи несправедливо виновники з високих і найвисших навіть коронованих родів, то Нюґет призначений був лиш для тих, що виходили з найнизших або середних кляс суспільности. До того ще Нюґет і далеко старший як Тавер.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 18 марта 1910.

— **Іменованє.** Є. В. Цїсар іменував тайного радника дра Рудольфа Зіґардта ґубернатором ц.к. упр. австр. кредитового Заведеня земского.

— **В справі еміґрациї** видала президия ради міністрів слїдуючий комунїкат: Еміґрация особливо заморска набрала в послїдних десятках лїт великої ваги для народної господарки так, що показала ся потреба наново упорядкувати компетенцию властий в еміґрацийних справах. Зроблено се так, що на будуче всї справи торговельно-політичні, справи морскої санїтарної полиції, социяльно-політичні і заробково-полицийні належати мають до Міністерства торговлї. Справи державно-полицийні, справи полициї безпечности, обичаїв і санїтарної полициї (з виїмкою морскої санїтарної полициї), зокрема також справи пашпортові належати будуть до Міністерства внутрішних справ. Справи перевозу еміґрантів зелїзницями в краю і на европейскій суші належати будуть до Міністерства зелїзниць. Щоби забезпечити одноцїльне і скоре поступованє управи в еміґрацийних справах, утворить ся комісию, зложену з заступників усїх дотичних міністерств під проводом п. Міністра торговлї. Комісия ся збиратись буде в правильних коротких відступах часу і обговорювати буде вирішаючі кождого разу справи, щоби їм запевнити одноцїльне поведенє властий.

— **Дрібні вісти.** Буковиньска краєва Рада шкільна розписала конкурс на посаду гр.-катехита при мужескій і женьскій семинариї учительскій в Чернівцях з рускою мовою викладовою. Реченець до кінця марта. — „Народна Гостинниця" у Львові виплачує від вчера 6% дивіденди від уділів за 1909 рік. — Маґістрат в Підгайцях проєктує для міста сьвітло електричне, каналїзацию і водопроводи — але хиба за 50 лїт. Перед трема роками поставлено там на ринку напротив почти одну одинєсеньку лїхтарню, а люди ставали гурмами перед нею та дивили ся мовби на яке чудо. Що то буде, як там заведуть електричне сьвітло! — Довги міста Тернополя виносять круглo два і пів міліона, котрий сплачує місто виключно лиш

додатками до податків. Але зато побудовано в місті величаві публичні будинки мабуть після приповідки: Застав ся а постив ся. То й не дивота, що замість самоуправи мав Тернопіль тепер правительсвенного комісаря.

— **На послуханє до Відня.** З Відня доносять: На площу перед будинком міністерства справедливости у Відни прикликано в второк стацію ратункову до якоїсь жінки з Галичини, котра там зімліла. Коли еї відратовано, розповіла она, що називає ся Текля Гориль і походить з Радехова в Галичині. Она ішла вже 14 днів пішки зі своїм чоловіком Йосифом Горильом з Радехова до Відня, але чоловік не мав вже сили іти дальше і перед двома днями прилишив ся в дорозі, а она ішла дальше, аж тепер з браку сил зімліла. Она прийшла до Відня, щоби тут вручити п. Міністрови справедливости просьбу в справі вироку силою котрого засуджено їх за ушкоду тіла при нагоді якоїсь сварки з сусідом еї на 6 недїль а чоловіка на 4 дні арешту та на 7 К відшкодованя.

— **Справа Гофріхтера.** Як вже звістно, старав ся поручник Адольф Гофріхтер, котрий тепер сидить в слідчій вязници за посиланє отруї штабовим офіцирам, удержувати переписку з членами своєї родини а в тім був єму помічний профос Саломон Туттман, котрого вже арештовано. Суть навіть познаки, що Гофріхтер хотів в послідних днях роздобути собі отруї, але то єму не удало ся длятого, що по викритю перепачковуваня листів, надзір вязничний дуже заострено. Єсть здогад, що Гофріхтер не хотів роздобути собі такої отруї, щоби міг таки житє собі відобрати а лиш такої, щоби по зажитю малої єї скількости міг затроїти собі нерви і попасти в стан якогось проминаючого спаралїжованя, що хотів так зробити, щоби єму очи станули стовпом і щоби він говорив щось без памяти. В той спосіб хотів він лікарям підсунути гадку, що він несповна розуму і дістати ся до ґарнізонового шпиталю під обсервацію.

В тім мав єму бути помічний згаданий профос Туттман, котрий служить вже пятнайцять літ при вязници. Крім Туттмана арештовано також і єго віддану сестру Софію Туречек, жінку кравця. Она, кажуть, діставала почтою листи від свого брата, вкладала їх в иншу куверту і висилала дальше до адресатів або відносила їх особисто.

Впрочім в справі перепачковуваня листів пошукують ще за одним вояком, за якимсь старшим того відділу сторожі вязничної, котрий в ночи робить службу, коли профосів нема. Кажуть, що поручник Гофріхтер признав ся до того, що висилав листи з вязниці, а профос всему перечить.

Дирекция віденьскої поліції розпитувала онгди через аґентів і поліцаїв у всіх аптиках, дроґериях і подібних торговлях, чи не купував там хто може на якусь підроблену рецепту якогось препарату з зїля н і м и ц і (Hyoscyamus). Се зїлє есть одною із найсильнійше троячих ростин, які ростуть у нас і має в собі творево зване „гіосциямін", котре своїм хемічним складом подібне до отруї званої атропіною, котру виробляють з вовчої ягоди. Тота отруя ділає подібно як і атропіна: чоловік дістає болю і завороту голови та блювоти, зїниці розширяють ся, в очах робить ся чорно, на чоловіка находить сонливість, дрожанє, ослабленє мязів і бере ся дур.

Кажуть також, що профос Туттман при помочи сестри не лиш передавав листи Гофріхтера єго родині, але й перепачковував листи для Гофріхтера до вязниці і то не від Гофріхтерової рідні анї не від адвоката але від когось иншого. Розповідають також таку історию:

У жінки Гофріхтера Анни явила ся недавно тому якась незнакома їй женщина, котра сказала, що має їй віддати лист від Гофріхтера і хоче посвідку на то, що віддала. Гофріхтерова не приймила того листу, лиш післала по якогось знакомого пана а жінці казала заждати. Коли той пан прийшов, отворено лист в присутности тої, що єго принесла, а той пан замість посвідки дав їй свій білєт. Крім того дістала она ще 10 К заплати а той пан слїдив непостережено за нею, чи то правда, що она єсть сьвоячкою якогось з дозорців та й остаточно переконав ся, що тота женщина правду казала. Показало ся, що була то Софія Туречекова. — Впрочім всї листи, які Гофріхтер вислав з вязниці, знаходять ся вже в оригіналї в руках властий.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Предсїдатель трибуналу питав дальше Наумова, чи знав він то, що Тарновска в послідних телеґрамах називала єго „Берта", а Комаровского „Аделя". Наумов каже, що не знав того; довідав ся о тім аж від судиї слідчого. Запитаний, длячого він казав Тарнавскій, що він женатий, каже він: Щоби їй показати, що з мене мужчина. Але я не казав, де моя жінка перебуває. Підчас першої подорожі межи Орельом а Києвом, Тарновска насьмівала ся з ґр. Комаровского і казала, що він страшно нудний чоловічиско. Она показувала мені лист від кн. Трубецкого, в котрім той виявляє їй свою любов та сказала мені, що він ізза неї хотів собі житє відобрати.

Тут зачинає Наумов плакати, а на дальші питаня розповідає, що Тарновска, щоби викликати в нім заздрість, розповідала єму заєдно про Комаровского, то знов про Боржевского і Шталя. Боржевский, на котрого був еї муж заздрістний, завів був з еї мужем, коли виходили з реставрациї, якусь сварку і еї муж убив єго. Дальше каже він, що не знав нічого о тім, що депеша, в котрій нїби то ґр. Комаровский назвав єго падлюкою, єсть сфальшована; то довідав ся він аж підчас слідства. Тота депеша страшно єго розлютила, але він був би успокоїв ся, коли би Тарновска не була єго заєдно підюджувала. Як би не Тарновска, то він і не поїхав би був до Італії.

Дальше розповідав Наумов, як Тарновска казала єму присягати на гробі своєї матери; що їх відносини стали дуже близькі в купе і що Тарновска хотіла насамперед, щоби він заштилєтував Комаровского а відтак казала, щоби він єго застрілив. Дальше жадала від него, щоби він не виявляв еї імени, як би єго арештували і щоби він всю вину взяв на себе. Аж від судиї слідчого довідав ся він, що то все була змова з Прілуковом.

На питанє, як довго був він з Тарновскою в Москві, каже Наумов, що півтора дня. Тарновска показувала тут єму пляни Венеції, щоби він тим скорше міг знайти помешканє ґр. Комаровского. По доконаню убийства мали они з'їхати ся в Цириху. Я — казав Наумов — не міг оперти ся еї приказам, бо казала, що заставить котрогось иншого із своїх любовників, щоби убив Комаровского. Я мав їй дати доказ, що люблю еї над все. Перієрівна знала о тім, що я маю убити ґр. Комаровского.

Телеґрами.

Краків 18 марта. В днях 15, 16, 17 і 18 с. м. відбував ся найбільший переїзд через Краків робітників сезонових до Прус. Денно переїзджало через Краків 9 до 13 поїздів переповнених робітниками, котрих число після оцінки знатоків виносило до 12.000. Переповненє на тутешній стациї як також в Мисловицях єсть величезне. В Кракові мусять робітники чекати по кілька днів на від'їзд до Прус.

Відень 18 марта. По відчитаню впливів міністер краєв. оборони Ґеорґі відповідав на ряд інтерпеляций, між иншими на інтерпеляцию пос. Мадея в справі жандарма Босака. Відтак відповідав на інтерпеляциї міністер просьвіти Штірґкг. По доповнюючих виборах до комісий палата приступила до дальшої дискусиї над загальним законом о зелізницях льокальних. Яко перший промавляв міністер зелізниць Врба.

Баку 18 марта. Моряк военної маринарки стрілив до команданта порту ґен. Колюдянова два рази з револьвера, але не поцілив єго. Коли єго арештовано, стрілив до себе в голову і зранив ся тяжко.

Боґота 18 марта. Коли нинї міска зелізниця, належача до американьского товариства, хотіла підняти на ново рух застановлений з причини послідних подій, прийшло до уличних непокоїв.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, **2**, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.